

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΎ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Αλλά ενώ κουβέντιαζαν, ο Ζοζός πρόλαβε και χώθηκε πρώτος μέσα στην τρύπα του Βράχου. Όταν γύρισαν, είδαν μόνο δυο μαύρα πόδια απ' έξω.

— Ο Ζοζός! φώναξε ο Γιαννάκης. Μπράβο, Ζοζό! Μά να ιδούμε πώς θα τα καταφέρεις που είσαι μεγάλος;

— Μην φοβάσαι! είπε ο κ. Ντουμάν. Ο Ζοζός είν' αδύνατος κι' ευλύγιστος και μπορεί να περάσει από παντού... Νά τον! Πέρασε κιόλας... Δεν φαίνεται πειά τίποτε.

Την ίδια στιγμή, επικυρώνοντας τα λόγια του κ. Ντουμάν, μία φωνή υπόκωφη ακούστηκε από την άλλη άκρη του ύπογειου διαδρόμου.

— Παιδιά, έφτασα! φώναξε ο Ζοζός. Σας περιμένω!

— Έρχομαι, Ζοζό, έρχομαι! απάντησε ο Γιαννάκης, ο οποίος, χωρίς κανένα φόβο πειά, μπήκε κι' εξαφανίστηκε στην τρύπα του Βράχου.

— Αφού πέρασαν οι δυο, μείνε εσύ, Μηλιά, είπε ο κ. Ντουμάν. Δεν σε χρειάζονται... Θα τα βγάλουν πέρα μόνοι τους...

— Α, όχι! απάντησε η νέα. Δεν θέλω να φανώ τόσο φοβιτσιάρρα! Τώρα ξεθάρρεψα κι' εγώ...

Και, παρ' όλες τις αντιρρήσεις του κ. Γκαζι, η Μηλιά γονάτισε, ξαπλώθηκε, πέρασε στην τρύπα το κεφάλι της, σύρθηκε σιγά-σιγά και χάθηκε μέσα.

Οι δυο άντρες περίμεναν απ' έξω μ' αγωνία, ως ότου άκουσαν από μέσα τη φωνή του Γιαννάκη που έλεγε:

— Α! να και η Μηλιά! Γώρα είμαστε καλά.

Τα δυο παιδιά με τον Ζοζό έμειναν λίγο κάτω στην αυλή του Μεγάλου Βράχου, διασκεδάζοντας με το ξάφνιασμα του μαύρου υπηρέτη, ο οποίος, καθώς έλεγε, πρώτη φορά στη ζωή του έβλεπε τέτοια πράγματα και τα είχε χαμένα.

— Α! τί ωραία καλαμωτή! φώναξε βλέποντας την καλαμωτή που είχαν στήσει τα παιδιά κατά την διαμοιή τους στο Βράχο και που διετηρείτο ακόμα. Κι' έχει μέσα ένα σωρό ψάρια!

— Θα τα πάρουμε στον γυρισμό, είπε η Μηλιά. Τώρα πάμε πάνω να πάρουμε το κουτί... Μόνο γι' αυτό ήρθαμε...

Ο Γιαννάκης προπορεύτηκε κι' ανέθηκε την φυσική σκάλα με μεγάλη γρηγοράδα κι' ευκολία. Μόλις έφτασε στην είσοδο της σπηλιάς, στάθηκε και περίμενε ως ότου ν' ανέβουν η Μηλιά και ο Ζοζός.

— Τώρα θα κάνουμε φωταφία στο παλάτι μας! είπε. Έχω κεριά και σπέρτα... Νά, πάρε, Μηλιά! Πάρε Ζοζό!... Και ο μικρός τους μοίρασε από ένα κερύ, το οποίο και άναψαν.

Αλλά μόλις μπήκαν στη σπηλιά, η οποία φωτίστηκε έτσι ξαφνικά, είδαν κάτι σαν μαύρο πέπλο ν' αποσπάται από τον τοίχο, να τους περικυκλώνει και να στριφογυρίζει πάνω απ' τα κεφάλια τους μ' έναν περίεργο θόρυβο.

— Μάνα μου! νυχτερίδες! φώναξε η Μηλιά με φρίκη. Και ώρμησε, ξεφωνίζοντας δυνατά, να βγίη από το σπήλαιο σαν τρελλή από το φόβο της.

Ο Ζοζός όμως έτρεξε και την κράτησε. — Γιατί κάνεις έτσι; της είπε. Η νυχτερίδες θα φύγουν και δεν θα ξαναγυρίσουν όσο θάχουμε φώς... Έλα, μη

φωνάζεις!... Θ' άνησυχήση ο κύριος αν σ ακουση...

— Μην τις βλέπεις για να μην τις φοβάσαι, είπε ο Γιαννάκης, και πλησιάζοντας σκέπασε ξαφνικά όλο το κεφάλι της αδελφής του μ' ένα μεγάλο πανί

— Τ' είν' αυτό; είπε η Μηλιά, προσπαθώντας να ελευθερωθή...

— Αφισε πρώτα να φύγουν η νυχτερίδες κι' έπειτα σου το βγάλω...

Μετά πέντε λεπτά δεν υπήρχε πειά ούτε μία νυχτερίδα στη σπηλιά κι' ο Γιαννάκης τράβηξε από το κεφάλι της αδελφής του το πανί, το οποίο εκείνη αναγνώρισε άμέσως: Ήταν εν' από τα πουκάμισα του πνιγμένου ναύτη, τα οποία η ίδια, καθώς θα θυμάστε, είχε μικρύνει για τον έαυτό της και για τον αδελφό της.

Η Μηλιά κύτταξε γύρω της και ξαναείδε με μεγάλη συγκίνηση τα πράγματά τους, όπως τα είχαν αφήσει: το φυκίνο στρώμα, το σακκί του ναύτη και το κουτί των παξιμαδιών άδειανό. Εκεί κοντά ήταν και το σκέπασμα του βαρελιού που είχαν βάσει για σημάδι πάνω από το μέρος όπου είχαν κρύψει τον θησαυρό.

— Περίεργο! είπε η Μηλιά. Μου φαίνεται πως ο λάκος που σκάψαμε και θάψαμε το κουτί δεν ήταν σ' αυτό το μέρος. Λες και κάποιος ήρθε και μετακίνησε το σκέπασμα...

— Δεν το πιστεύω, της απάντησε ο Γιαννάκης. Θα σκάψουμε και θα δούμε...

— Έλα, Ζοζό, οι δυο μας... Πήραν τις αξίνες κι' έσκαψαν σε δυο-τρία μέτρα, αλλά δεν βρήκαν τίποτε. Η Μηλιά είχε άπελπιστή κι' έκλαιγε.

— Τί θα πούμε στον κ. Γκαζι, έλεγε, αν γυρίσουμε μ' άδειανά χέρια;

— Άξαφνα όμως της ήρθε μία εμπνευσις. Άρπαξε την αξίνα κι' άρχισε να σκάβει κοντά στην ξεαμενή.

Σε λίγο έβγαλε μία κραυγή χαρούμενη.

— Α! φώναξε. Η αξίνα μου σκόνταψε σε κάποιο πράγμα σκληρό... Θα είνε το κουτί...

Και, γονατίζοντας, άρχισε με τα χέρια της να βγάξει το χώμα.

Τότε φάνηκε ένα πανί.

— Έλα να με βοηθήσης! φώναξε

Η Μηλιά έσκυψε, σήκωσε το δέμα, το ξεδίπλωσαν από το πανί με το οποίο ήταν τυλιγμένο και το χρυσό, πολύτιμο κουτί φάνηκε...

Σήκωσαν άμέσως το σκέπασμα και είδαν πως ήταν γεμάτο πολύτιμα πετράδια.

Κανένας δεν είχε πειράξει τον θησαυρό.

— Πάμε τώρα!... Πάμε γρήγορα! είπε η Μηλιά. Μά πριν να φύγουν από τη σπηλιά που δεν θα την ξανάβλεπαν ποτέ πειά, τα παιδιά στάθηκαν λίγο και την αποχαιρέτησαν με συγκίνηση.

Έτοιμαζόντουσαν να βγούν έξω, όταν η Μηλιά σκέπασε το κεφάλι της κι' έβαλε πάλι τις φωνές.

— Νυχτερίδες! Ξαναγύρισαν η νυχτερίδες!... Γέμισαν τα μαλλιά μου... Σώστε με!

Είδαν πως ήταν γεμάτο πολύτιμα πετράδια...

(Ακολουθεί)